

а другъ се бѣ заклелъ лъжливо за една малка сума.

Павелъ отначало не вѣрваше очитѣ си, но после то се доказа и престѣпниците отидоха въ затвора.

— Кое накара тѣзи имотни хора къмъ престѣпление? — се питаше Павелъ. И не намѣри съ какво да ги оправдае споредъ думитѣ на Влайкинъ. А споредъ стареца оправданието бѣше на лице.

— А онзи докторъ съ фалшивата диплома, — доде на умъ Павлу.

Всичко, което си спомняше — доказваше, споредъ Павла, че думитѣ на стареца сж прави, че Влайкинъ е уменъ, но съ престѣпенъ умъ. И че ако човѣкъ не се замисли предъ думитѣ му може да не излезе отъ затвора презъ цѣлъ животъ.